

Două siluete singuratice coborau muntele. Erau siluetele a doi bărbați îmbrăcați cu niște blănuri ponosite și purtau căciuli de piele, legate sub bărbie ca să-i protejeze de frig. Aveau bărbile nerase și fețele asprite de vânt și de soare. În spate cărau bruma de bunuri pe care le aveau asupra lor. Deși era în fruntea grupului, Meren nu avea habar pe unde se aflau și cum de ajunseseră atât de departe. Făcuseră o călătorie lungă și plină de primejdii până să ajungă în acest loc. Numai bătrânul care mergea imediat în spatele lui știa încotro se îndreptau, însă nu se decisese să-l lumineze și pe Meren.

De când plecaseră din Egipt, străbătuseră mări și lacuri, precum și multe râuri tumultuoase; traversaseră câmpii întinse și păduri dese. Întâlniseră animale ciudate și periculoase și oameni chiar și mai periculoși și mai ciudați. Apoi intraseră în munți, un amalgam impresionant de creste acoperite de zăpadă și prăpăstii fără fund, cu aerul aproape de nerespirat. Caii le muriseră de frig, iar Meren își pierduse vârful unui deget, care se înnegrișe și căzuse din cauza degerăturilor. Din fericire, nu era degetul de la mână cu care mânua sabia, nici cel pe care-l folosea ca să tragă coarda imensului său arc.

Meren se opri pe marginea ultimei culmi. Bătrânul se apropie de el. Blana lui Meren provenea de la un tigru alb pe care-l ucisese cu o singură săgeată. Unul lângă celălalt, cei doi bărbați priviră în jos, la lumea ce se deschidea la picioarele lor, un pământ străin cu râuri și vegetație luxuriantă.

- Au trecut cinci ani, zise Meren, au trecut cinci ani de când suntem pe drumuri. Am ajuns la capătul călătoriei, magule?

- Ei, bunule Meren, ești sigur că atât de mult timp a trecut de când am pornit în călătorie? întrebă Taita, iar ochii îi sclipiră ironic pe sub sprâncenele albe ca zăpada.

În semn de răspuns, Meren își desprinsese din spate teaca de piele a sabiei și îi arătă liniile crestate în ea.

- Am crestă o linie pentru fiecare zi, în cazul în care vrei să le numeri, îl asigură el.

Îl însoșise și îl protejase pe Taita mai bine de jumătate din viața sa, însă nici acum nu era sigur dacă bătrânul vorbește serios sau îl ia peste picior.

- Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, preamărite mag. Am ajuns la capătul călătoriei?

- Nu, nu încă, zise Taita scuturând din cap. Dar stai liniștit, știm măcar că am început cu dreptul.

Apoi o luă înainte pe o cărare îngustă care străbătea piep-tiș stâncă.

Meren se uită în urma lui, apoi trăsăturile sale frumoase și dârse se încetăreau într-o grimasă ce sugera o resemnare tristă.

- Oare se va opri bătrânul diavol vreodată? întrebă el munții.

Apoi își aruncă în spate teaca sabiei și merse după el.

La poalele stâncii, dădură peste un bolovan de cuarț alb. Când ajunseră în dreptul lui, o voce se auzi din cer:

- Bine ați venit, călătorilor! Vă aștept de mult timp.

Se opriră surprinși și priviră în sus, la stânca de deasupra lor. Pe ea stătea o siluetă de copil, un băiat de cel mult unsprezece ani. Era ciudat că nu-l remarcaseră mai devreme, pentru că se afla chiar în fața ochilor lor: era învăluit în razele soarelui, iar cuarțul crea în jurul lui un nimb de lumină atât de strălucitor, încât te dureau ochii dacă priveai spre el.

- Am fost trimis să vă călăuzesc până la templul lui Saraswati, zeița înțelepciunii și a renașterii, zise copilul cu voce mieroasă.

- Vorbești limba egipteană! exclamă surprins Meren.

Băiatul zâmbi măgulit. Avea fața măslinie a unei maimuțe răutăcioase, însă zâmbetul îi era așa de încântător, încât Meren nu putu decât să îi răspundă tot printr-un zâmbet.

- Numele meu este Ganga. Eu sunt mesagerul. Urmați-mă! Mai este mult de mers.

Se ridică în picioare, cu părul des împletit într-o coadă atârându-i pe umărul gol. Deși era frig, nu avea decât o bucată de pânză în jurul brâului. Torsul băiatului era măsliniu, iar la spate avea o cocoasă de cămilă, grotescă și șocantă. Văzându-le expresia, zâmbi din nou și le zise:

- Vă veți obișnui cu felul în care arăt, așa cum m-am obișnuit și eu.

Sări de pe stâncă și îl prinse pe Taita de mână.

- Pe aici.

În următoarele două zile, Ganga îi conduse prin pădurea deasă de bambus. Cărarea era foarte întortocheată și fără el cu siguranță s-ar fi pierdut de nenumărate ori. Pe măsură ce coborau, aerul se încălzea, așa că își scoaseră blănurile și rămaseră cu capul descoperit. Părul lui Taita era rar, drept și argintiu. Al lui Meren era des, negru și ondulat. În cea de-a doua zi ajunseră la capătul pădurii de bambus, apoi porniră pe cărarea ce se afunda în jungla deasă, cu vegetația care forma galerii deasupra capetelor lor, blocând accesul razelor soarelui. Aerul era cald și greu, din cauza mirosului de pământ reavăn și de plante putrezite. Deasupra capetelor lor zburau din timp în timp păsări cu penaj viu colorat, maimuțe micuțe se agitau și se ciorovăiau pe crengile de sus ale copacilor, iar fluturii colorați roiau în jurul lianelor înflorite.

Jungla se sfârși brusc, aproape dramatic, apoi începu o câmpie care se întindea cam o leghe în fața peretelui junglei. În mijlocul acestui luminiș se înălța o construcție impozantă. Turnurile, turnulețele și terasele erau construite din blocuri de piatră de culoarea untului, iar un zid înalt înconjura întregul complex. Statuile decorative care acopereau exteriorul clădirii înfățișau o orgie voluptuoasă cu femei și bărbați goi.

– Jocul acelor statui ar speria caii, zise Meren zâmbind, dar pe un ton critic.

– După părerea mea, ai fi fost un bun model pentru sculptorii care au lucrat asta, sugerează Taita. Toate contorsionările pe care corpul omenesc e capabil să le facă au fost reprezentate aici. Cu toate astea, nu cred că e ceva nou pentru tine.

– Ba din contră, așa avea multe de învățat, admise Meren. Jumătate din ce văd aici nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte.

– Templul Înțelepciunii și al Renașterii, le reaminti Ganga. Aici, procrearea este văzută deopotrivă ca un act sacru și frumos.

– De aceeași părere este și Meren, constată Taita malițios.

Intrară în curtea templului călcând pe poteca pietruită. Porțile masive ale templului erau larg deschise.

– Intrați, îi îndemnă Ganga. Sunteți așteptați de apsare.

– Apsare? întrebă Meren.

– Fecioarele templului, le explică Ganga.

Intrară pe poartă, și până și Taita își arătă surpriza în fața frumuseții grădinii în care se aflau. Pajiștea verde era presărată, din loc în loc, cu tufe de trandafiri și cu pomi fructiferi, dintre care mulți erau deja plini de roade, cu prune lucioase date în pârg. Nici măcar Taita, care era grădinar și horticultor priceput, nu cunoștea toate speciile exotice din grădină. Straturile de flori erau o explozie de culoare. Chiar lângă intrare, trei tinere stăteau așezate pe iarbă. Când îi văzură pe călători intrând, săriră în picioare și alergară să-i întâmpine. Râzând și dansând încântate, îi sărutară și îi îmbrățișară. Prima apsară era o tânără încântătoare, zveltă și cu plete aurii. Părea aproape o copilă, iar pielea ei albă era fără cusur.

– Bine ați venit! Eu sunt Astrata, zise ea.

A doua apsară avea părul negru și ochii migdalați. Pielea ei era translucidă ca ceara de albine și strălucitoare asemenea fildeşului șlefuit de un artist. Era o tânără minunată, în culmea feminității.

– Eu sunt Wu Lu, zise ea, mângâind cu admirație brațul muscular al lui Meren, iar tu ești frumos.

– Eu sunt Tansid, zise și a treia apsară, care era înaltă și statuară.

Avea ochii turcoaz, părul roșu ca focul și dinții albi și perfecți. Când îl sărută pe Taita, acesta îi simți respirația la fel de parfumată ca florile din grădină.

– Fii bine-venit! îi spuse ea lui Taita. Vă așteptam. Kashyad și Samana ne-au spus că veți sosi. Ne-au trimis să vă întâmpinăm. Ne aduceți bucurie în suflet.

Cu un braț în jurul taliei lui Wu Lu, Meren se uită din nou spre poartă.

– Unde a dispărut Ganga? întrebă el.

– Ganga n-a existat niciodată, îi spuse Taita. Este un spirit al pădurii și acum când misiunea lui s-a încheiat, s-a întors în lumea lui.

Meren acceptă explicația. Pentru că trăise atât de mult timp alături de mag, se obișnuise să fie martor la cele mai bizare și magice fenomene.

Apsarele îi conduseră la templu. În comparație cu grădina luminoasă, sălile înalte erau reci și umede, iar aerul mirosea a tămâie, de la lumânările ce ardeau lângă imaginile poleite cu aur ale zeiței Saraswati. Preotese și preoți înveșmântați în robe stacojii venerau imaginea zeiței, în timp ce alte apsare se strecurau printre umbre asemenea unor fluturi. Câteva dintre ele veniră să-i sărute și să-i îmbrățișeze pe străini. Îi mângăiară lui Meren brațele și pieptul și se jucară cu barba argintie a lui Taita.

În cele din urmă, Wu Lu, Tansid și Astrata îi luară pe cei doi de mână și îi conduseră printr-o galerie, în partea locuită a templului. În sala de mese, femeile îi serviră cu boluri de cereale și cu vin dulce și roșu. Se hrăniseră cu nimica toată atât de mult timp, încât până și Taita mâncă cu poftă. Când se îndestulară, Tansid îl luă pe Taita de mână și îl duse în odaia ce-i fusese pregătită. Îl ajută să se dezbrace, apoi îl convinse să se așeze într-un bazin de cupru plin cu apă caldă, după care îi săpuni cu un burete trupul istovit. Era blândă și

naturală în mișcări, asemenea unei mame care își îngrijește copilul. Taita nu se simți deloc stânjenit, nici măcar atunci când fata îi atinse cu buretele cicatricea castrării. După ce îl șterse, îl conduse la covorul de dormit, se așeză lângă el și-i cântă încet, până când bătrânul se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

Wu Lu și Astrata îl însoțiră pe Meren în altă odaie. Așa cum procedase și Tansid, îl spălară și îl conduseră la salteaua de dormit. Meren încercă să le rețină lângă el, însă era epuizat, așa că nu insistă cu prea mare tragere de inimă. Tinerele răseră și se strecurară afară din încăpere. În câteva secunde, Meren adormi.

Dormi până când odaia îi fu invadată de razele soarelui. Când se trezi, se simțea odihnit și întinerit. Pânza ponosită și murdară care-i acoperise trupul dispăruse, fiind înlocuită cu o tunică nouă, cu croială lejeră. Abia terminase cu îmbrăcatul, când auzi râsete feminine pe coridor. Cele două fete năvăliră peste el, aducând cu ele vase de porțelan și o cană cu suc proaspăt. În timp ce mâncau alături de el, apsarile vorbeau cu el în egipteană, însă între ele foloseau cu foarte mare ușurință o limbă amestecată. Cu toate astea, fiecare din ele prefera limba maternă: a Astratei era ioniana, fapt care explica superbul ei păr blond, iar Wu Lu vorbea cu clinchetul ca de clopoțel al îndepărtatului Catay.

Când terminară de mâncat, îl scoaseră pe Meren în lumina soarelui, acolo unde o fântână se juca cu apa, aruncându-l într-un bazin adânc. Amândouă își scoaseră veșmintele ușoare și se aruncară goale înăuntru. Când văzu că Meren rămăsese pe mal, Astrata, cu părul și trupul șiroindu-i de apă, ieși din bazin pentru a-l lua și pe el. Îl prinse, îl dezbrăcă de tunică și îl trase în apă. Wu Lu veni s-o ajute și, de îndată ce îl aruncară în apă, începură să se bălăcească și să se stropească între ele. În curând, Meren renunță la sfioșenie și deveni la fel de dezinvolt ca ele. Astrata îi spală părul și se miră de cicatricile pe care el le căpătase în numeroasele lupte purtate.

Meren era uimit de perfecțiunea celor două trupuri care se frecau de el. Tot timpul, mâinile lor fură ocupate sub apă.

Când reușiră să-i stârnească dorința, chicotiră încântate, îl traseră afară din apă, spre un pavilion de sub copaci. Podeaua de piatră era acoperită cu nenumărate covoare și perne de mătase, pe care îi întinseră corpul încă ud.

– Acum o vom venera pe zeiță, îi spuse Wu Lu.

– Cum vom face asta? întrebă Meren.

– Nu-ți fie teamă. Îți vom arăta noi cum, îl asigură Astrata.

Își lipi corpul cu pielea fină ca mătasea de spatele lui, sărutându-i urechile și ceafa, în timp ce abdomenul tinerei i se mula pe fund. Brațele Astratei se întinseră s-o mângâie pe Wu Lu, care îl săruta pe gură, înlănțuindu-l cu brațele și cu picioarele. Cele două fete erau foarte pricepute în arta iubirii. După un timp, părea că tinerii se topiseră într-un orgasm comun, transformându-se într-o ființă cu șase brațe, șase picioare și trei guri.

Ca și Meren, Taita se trezi devreme. Deși îl epuizase călătoria, câteva ore de somn îi refăcuseră și forța trupului, și pe cea a spiritului. Lumina răsăritului îi invadase odaia. Se trezi și se ridică în capul oaselor pe rogojină, dându-și seama că nu este singur.

Tansid ingenunche lângă rogojină și îi spuse zâmbitoare:

– Bună dimineața, magule. Ți-am adus mâncare și băutură. Când simți că ți-ai recăpătat forțele, Kashyap și Samana sunt dornici să te întâlnească.

– Cine sunt aceste două persoane?

– Kashyap este starețul nostru, iar Samana este maica stareț. Ca și tine, sunt magi.

Samana îl aștepta la umbra unor copaci, în grădină. Era o femeie frumoasă, îmbrăcată cu o robă stacojie. Era greu să-i dai o vârstă.

Părul des de pe tâmplă era argintiu, iar ochii îi sclipeau de inteligență. După ce îl îmbrățișă, îl îndemnă pe Taita să ia loc

lângă ea, pe banca de marmură. Îl întreabă cum fusese călătoria până la templu, apoi, după ce mai vorbiră un timp, zise:

- Ne bucurăm că ai ajuns la timp ca să-l întâlnești pe Kashyap. Nu va mai fi mult timp printre noi. El te-a chemat.

- Știam că am fost chemat în acest loc, dar nu știam de cine. De ce m-a adus aici?

- Îți va spune el însuși acest lucru, zise Samana.

Apoi se ridică și îl luă de mână. O lăsară pe Tansid singură, iar Samana îl conduse prin numeroase pasaje și coridoare, apoi urcară o scară ce părea fără sfârșit.

În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere rotundă, în vârful celui mai înalt minaret. Era deschisă de jur împrejur și avea vedere înspre jungla verde, până departe, spre crestele înzăpezite ale munților ce se vedeau în partea de nord. În mijlocul camerei, pe podea, se afla o saltea moale plină de perne, iar pe acea saltea era întins un bărbat.

- Du-te în fața lui, șopti Samana. Este aproape surd și trebuie să-ți vadă mișcarea buzelor.

Taita făcu așa cum i se spuse, apoi el și Kashyap rămaseră un timp uitându-se unul la celălalt.

Kashyap era bătrân. Avea ochii spălăciți și șterși și era știrb. Pielea îi era atât de uscată și de pătată, încât părea un pergament vechi. Părul, barba și sprâncenele erau la fel de palide și de translucide ca sticla. Măinile și capul aveau un tremur incontrolabil.

- De ce m-ai chemat, magule? întreabă Taita.

- Pentru că ai o minte bună, șopti Kashyap.

- Cum de ai aflat de mine? întreabă Taita.

- Datorită puterilor tale ezoterice, produci o dezordine în eter care se simte de departe, îi explică Kashyap.

- Ce vrei de la mine?

- Nimic și totul, poate chiar viața ta.

- Fii mai explicit.

- O, am lăsat ca lucrurile să se întâmple prea târziu. Tigrlul morții mă pândeste. Voi muri până la căderea serii.

- Este urgentă sarcina pe care mi-o încredințezi?

- De maximă urgență.

- Ce trebuie să fac? întreabă Taita.

- Îmi propusesem să te pregătesc pentru lupta ce te așteaptă, însă am aflat de la apsare că ești eunuc. N-am știut de asta până să vii aici. Nu pot să-ți transmit înțelepciunea pe calea prin care îmi propusesem.

- La ce cale te gândești? întreabă Taita.

- Prin transfer carnal.

- Nici acum nu înțeleg.

- Ar fi presupus o uniune sexuală. Însă, din cauza răniilor tale, acest lucru nu mai este posibil.

Taita rămase tăcut. Kashyap se întinse și își puse mâna uscată, ca o gheară, pe brațul lui Taita. Cu o voce blândă, îi zise:

- Văd din aura ta că, vorbind despre rana ta, te-am mâhnit. Îmi pare nespuse de rău, însă mai am foarte puțin timp la dispoziție, prin urmare trebuie să vorbesc deschis.

Taita rămase tăcut, așa că starețul continuă:

- M-am hotărât să fac schimbul cu Samana. Și ea este un spirit bun. Când eu nu voi mai fi, ea îți va împărtăși înțelepciunea primită de la mine. Îmi pare rău dacă ți-am pricinuit vreă supărare.

- Adevărul poate fi dureros, însă nu e vina ta. Voi face tot ce trebuie.

- Atunci rămâi alături de noi până când îi transfer Samanei tot ceea ce posed, învățătura și înțelepciunea de o viață. Mai târziu, ți-o va transmite ție și în felul acesta vei fi pregătit pentru îndatoririle sacre ce îți sunt predestinate.

Taita dădu aprobator din cap.

Samana bătu scurt din palme și două apsare își făcură apariția pe scări, amândouă tinere și frumoase, una din ele brunetă, cealaltă cu părul blond de culoarea mierii.

Merseră împreună cu Samana la un cămin micuț de lângă perete și o ajutară să prepare pe cărbunii încinși un bol cu ierburi puternic mirositoare. Când poziunea fu gata, i-o dădură lui Kashyap s-o bea. În timp ce una din ele îi ținea capul care i se clătina, cealaltă îi ținea bolul în dreptul buzelor.